

ALS RESERVIST ONDER DE WAPENEN.

Het ingezonden stuk van de reserve officieren van gezondheid VAN DAM en JANSSEN, geeft mij, als chef van het militair hospitaal in het garnizoen, waar zij onder de wapenen zijn geweest, aanleiding tot de volgende opmerkingen, in hoofdzaak betrekking hebbend op hun bezwaren tegen het feit, dat zij omtrent de door hun naar het militair hospitaal verwezen patiënten, geen bericht ontvingen.

Ik zie daarin geen gebrek aan verstandhouding zooals zij schrijven.

Elk terzake ingewijde zal inzien, dat het gedurende de herhalingsoefeningen niet doenlijk is van alle dienstplichtigen, die voor onderzoek of behandeling naar de polycliniek van het hospitaal worden verwezen, bericht te zenden aan de officieren van gezondheid, bij wie zij zich op het ziekenrapport hebben ziek gemeld.

Dit geschiedt alleen, wanneer het belang van de patiënten dat medebrengt.

Niet mag worden vergeten, dat, zoowel de bij de troepen ingedeelde reserve officieren van gezondheid, als de meeste der dienstplichtigen slechts voor korten tijd (17 dagen) onder de wapenen zijn, zoodat mededeelingen omtrent hetgeen in het hospitaal is gevonden of welke behandeling is toegepast in de meeste gevallen weinig of geen beteekenis zullen hebben.

Een vergelijking met de burgermaatschappij gaat hier in het geheel niet op.

In het ziekenregister, dat door den militair wordt medegebracht, wordt trouwens een aantekening gemaakt, aangevende welken dienst hij heeft o. a. ook of hij bijv. tijdelijk of voor goed ongeschikt wordt geoordeeld.

Het door hen als bijzonder treffend naar voren gebrachte geval, heeft betrekking op een man behept met een rotatoire nystagmus, alleen voorkomend bij fixatie. Er was *geen sprake van een multiple sclerose*, bij een behoorlijk opgenomen anamnese zou zijn gebleken, dat de militair mijnwerker was, dat zijn nystagmus als beroepsziekte moest worden beschouwd, dat het verschijnsel nu hij niet meer onder den grond werkte was verbeterd en dat er geen reden was hem voor den dienst ongeschikt te verklaren.

Het verwondert mij zeer, dat deze reserve officieren van gezondheid, die meermalen met mij verschillende dienstbelangen hebben besproken, verzuimd hebben dit geval, waarin zij blijkbaar zeer veel belang stelden, ter sprake te brengen. Aan de gelegenheid om met mij of een der andere officieren van gezondheid van gedachten te wisselen of inlichtingen te verkrijgen, heeft het hun zeker niet ontbroken. Tinct. jodii komt inderdaad in de tassen der officieren van gezondheid niet voor; aangezien jodium zelfs in stopfleschen verdampt en dan den geheelen inhoud der tassen zou bederven, kan het *niet blijvend* tot den inhoud behooren. Het neemt niet weg, dat ieder reserve officier van gezondheid voor tijdelijk een fleschje kan meevoeren, dat ten allen tijde op recept uit de militaire apotheek verstrekt kan worden.

De redactie van het *Handelsblad*, die in het avondblad van 17 October j.l. een woord aan het ingezonden stuk wijdt en daaruit algemeene gevolgtrekkingen meent te kunnen maken, noodig ik uit ook van deze toelichtingen melding te maken.

*De dirig. off. v. Gez. 3de klasse,
Chef v/h. mil. Hospitaal te Amersfoort,*

October 1927.

FORTUIN.